

alba.nu

När verkligheterna glider samman

[241104] En föreställning om sinnestillstånd, när Messias inte längre går att känna igen.

I en film betitlad *Mass* möts de fyra föräldrarna till en förövare och hans offer i en kyrkolokal för att försöka komma till rätta med orsaks- och skuldförhållandena bakom en ömsesidig tragedi. Filmen ligger på SVT-play och rekommenderas varmt.

Jag kommer i tanke om filmen när jag går hem från David Sperling Bolanders mycket gripande föreställning *Anonym Messias*, där just orsaksförhållanden, säregna förbindelser och akuta tillstånd bildar utgångspunkt för ett möte mellan skådespelaren och publiken, där aktören redogör för sina erfarenhetsrum, varefter publiken ges möjligheter att avslöja bilder som de bär inom sig – av sig själva, som aktiva och/eller passiva deltagare i förlopp de ges tillfälle att dra sig till minnes.

Det resulterar i en tät föreställning som sätter djupa spår och naturligtvis också väcker en mängd nya frågor att ta ställning till. En riktig moralitet, skulle man kunna säga.

Utgångspunkten är ett psykostillstånd efter ett operativt ingrepp mot en tumör i hjärnan som försatte spelaren i en föreställningsvärld där han hade att axla en Messiasroll, den att ena all världens religioner. Därefter ställs publiken själv inför uppgiften att axla förslag till lösningar på till synes olösliga konflikter och försätts därmed i olika tillstånd av självrannsakelse i kommunikation med skådespelaren, som manifesterar sin potential med hjälp av textila skynken hängande från taket som han kan förvandla till omhändertagare, gungor och trapetser, men också till livsfarliga snaror i de dramatiska händelser som ligger bakom den sceniska framställningen.

Det är våldsamma saker vi har att göra med, livsfarlig sjukdom som i sin tur föder livsutmanande upplevelsevärldar som skådespelaren delar med sig av och som det omöjligt går att hålla från sig. De konkreta detaljerna i de verkliga förloppen är inte det viktiga, det som fångar åskådaren är de avgörande reflektioner de framtvingat och framtvingar och som i sin tur blir till incitament för nya utmaningar för åskådarna.

Den fängslande processen äger rum i den lokal i Sockerbruket som Panjál har gjort till sin och som i perioder också har varit skådespelarens bostad. Ett vackert trägolv, väggar av sten som spruckit upp och visar vad som gömmer sig under ytan, en riktig teaterlokal med andra ord.

Föreställningen är en upplevelse som det nästkommande helg åter finns möjligheter att ta del av, en möjlighet man inte skall låta gå sig förbi, inte heller filmen om ett samarbete mellan artisterna som ännu nästa helg visas på scenstudion.

- Kjerstin Norén